

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214200736
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1214200736.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Mária Hajdinová a JUDr. Michaela Kráľová v právnej veci navrhovateľa: A. Š., nar. X.X.XXXX, bytom G. Š. XXX/XX, I., zastúpeného advokátkou JUDr. Jarmilou Čižmárovou, Kutlíkova 17, Bratislava, proti odporcovi: Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a.s. (BTS), Letisko M. R. Štefánika, Bratislava, IČO: 35 884 916, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, určenie, že pracovný pomer trvá a náhradu mzdy, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 7Cpr 1/2014-220 zo dňa 4.11.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II rozsudkom č.k. 7Cpr 1/2014-220 zo dňa 4.11.2015 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 27.9.2013 je neplatné a o ostatných nárokoch súd rozhodne v konečnom rozsudku. Rozhodol na základe podaného návrhu navrhovateľa na súd dňa 16.1.2014 o určenie, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 27.9.2013 je neplatné a pracovný pomer navrhovateľa u odporcu naďalej trvá. Navrhovateľ si uplatnil tiež nárok na náhradu mzdy vo výške 852,74 eur za každý kalendárny mesiac od 10.12.2013 do právoplatnosti rozsudku o určenie, že výpoveď je neplatná.

Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že výpoveď je neplatná z dôvodu, že výpoveď z pracovného pomeru, o ktorej sa dozvedel až z potvrdenia o zamestnaní, nebola písomná, nebola mu doručená, nebol skutkovo vymedzený jej dôvod, resp. dôvod uvedený na výpovedi nie je daný.

Navrhovateľ návrh odôvodnil tým, že dňa 10.9. slúžil na bráne č. 8 spolu s kolegom, vykonával kontrolu vozidiel a kolega kontrolu osôb. Medzi 14.00 hod. a 14.30 hod. prišlo osobné motorové vozidlo W., R. farby, ktoré bolo riadne označené kartičkou na vstup do vyhradeného bezpečnostného priestoru. Na mieste spolujazdca sedel krátkosrstý pes, navrhovateľ urobil kontrolu aj na tomto psovi, ale nevidel na ňom nič a skontroloval mu aj obojok, ktorý bol čistý. Prešiel po psovi rukami, kontrolu vodiča urobil kolega. Po kontrole vpustil vozidlo do vyhradeného bezpečnostného priestoru. Asi o 10 minút mu volal veliteľ smeny a pýtal sa, kto vpustil psa do vnútra a navrhovateľ povedal, že on. Veliteľ smeny mu povedal, že pôjde k riaditeľovi a tam mu povedal riaditeľ, že videl behať okolo lietadla psa, čo ale nebola pravda, pretože pes bol riadne priviazaný a pripútaný vo vozidle. Riaditeľ mu povedal, že je to na výpoveď a navrhol mu, aby si napísal skončenie pracovného pomeru dohodou, s čím navrhovateľ nesúhlasil. Výpoveď dohodou napísala N. O.. Počas dovolenky mu volali, či sa môže dostaviť na letisko, niečo podpísať. Na personálnom úseku dostal ďalšiu výpoveď v prítomnosti R. a Dr. G., ktorá mu volala o 1 až 2 dni aby prišiel niečo podpísať. Asi 30.9.2013 mu odovzdali do rúk ďalšiu výpoveď a on povedal, aby mu to poslali poštou, ale vedel, že mu bola výpoveď doručená, aj keď prevzatie odmietol.

Odporca nesúhlasil s návrhom a žiadal ho zamietnuť, pretože výpoveď bola navrhovateľovi doručená dňa 30.9.2013 a bola riadne vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov dňa 27.9.2013. Pretože všetky zákonné náležitosti a predpoklady platnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou boli naplnené, podľa odporcu skončenie pracovného pomeru výpoveďou je platné a pracovný pomer navrhovateľa u odporcu skončil dňa 30.11.2013 uplynutím výpovednej doby.

Odporca uviedol, že navrhovateľ porušil zákaz bezdôvodného pohybu služobných zvierat na odbavovacej ploche letiska, pretože bol zodpovedný za dodržiavanie ustanovení smernice a mal dodržiavanie ustanovení tiež kontrolovať, čo mu vyplývalo z pracovného zaradenia a tiež zákonných povinností zamestnanca podľa § 81 Zákonníka práce. Odporca zdôraznil, že zodpovedá za bezpečnosť leteckej prevádzky na letisku a plní povinnosti v zmysle zákona o civilnom letectve. Pracovisko navrhovateľa je mimoriadneho významu s osobitným režimom bezpečnosti. Navrhovateľ strážil na letisku vyhradený bezpečnostný priestor, ktorý musí zodpovedať medzinárodným parametrom z hľadiska bezpečnosti, pričom tento priestor je zároveň chránený aj v rámci boja proti terorizmu. Konanie navrhovateľa je dôkazom porušenia základnej povinnosti navrhovateľa ako zamestnanca, vyplývajúcej z ustanovenia § 81 Zákonníka práce a tiež porušenie organizačného poriadku a interných predpisov odporcu a ide o rizikového zamestnanca.

Proti rozsudku podal odvolanie odporca, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím súdu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alebo rozsudok zmenil a návrh navrhovateľa zamietol.

Odporca namietal odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo veci podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.

Odporca v podanom odvolaní namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je odôvodnený v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., ďalej že súd neprihliadol na svedecké výpovede svedkov navrhnutých odporcom G.. D. L. a G. F., ktoré mali mimoriadny význam z hľadiska merita veci a hodnotenia intenzity porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľom. Týmto postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odňatie možnosti konať pred súdom na strane odporcu.

Navrhovateľ sa k podanému odvolaniu odporcu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávannej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa. Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil aj právny záver o dôvodnosti návrhu navrhovateľa. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, stručne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto týmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo na strane odvolateľa, ani k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Z odvolania je zrejmé, že v tomto opravnom prostriedku je odporcom uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci.

V súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci, je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Súd prvého stupňa danú vec právne posúdil podľa § 38 ods. 3 a 4, § 61 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, § 63 ods.1 písm. e/ Zákonníka práce, § 68 ods. 1 a § 81 ZP.

Odvolaateľ v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom, ale neuviedol, v čom táto jeho námietka spočíta a aký právny záver súdu je nesprávny, resp. ako mal súd danú vec právne inak posúdiť, prípadne aký, podľa názoru odporcu, správny právny predpis mal súd na danú vec použiť. Z uvedeného dôvodu preto námietka nesprávneho právneho posúdenia danej veci z podaného odvolania odporcu nevyplýva a pochybenie prvostupňového súdu nezistil ani odvolací súd.

Odporca v podanom odvolaní namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je odôvodnený v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., ďalej že súd neprihliadol na svedecké výpovede svedkov navrhnutých odporcom G.. D. L. a G. F., ktoré mali mimoriadny význam z hľadiska merita veci a hodnotenia intenzity porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľom. Týmto postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odňatie možnosti konať pred súdom na strane odporcu.

Z ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Odporca v odvolaní okrem nesprávneho právneho posúdenia veci namietal odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/d/ O.s.p., že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane

druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnuť v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

Za arbitráry, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O takúto vadu konania, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že okresný súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd. Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (porovnaj tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011).

Občiansky súdny poriadok stojí na zásade a princípoch, ktoré uprednostňujú zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania, trvá na zachovaní zákonov a čestnom plnení povinnosti i na úcte k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.). Občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 3 O.s.p.). Podmienky uplatnenia práva na súdnu ochranu z materiálneho hľadiska poskytujú ochranu i takým právam, ktoré účastník konania nie je povinný presne právne kvalifikovať. Postačujúce je i také uplatnenie práva pred súdom, ktoré sa opiera o dostatočné skutkové okolnosti prípadu, teda ide o uvedenie právnych skutočností, s ktorým právny poriadok spája buď vznik, zmenu, či zánik práv a povinnosti.

Povinnosťou súdu je na zistený (preukázaný) skutkový stav veci „nájsť“ relevantnú právnu normu, túto vyložiť a na uvedenom základe rozhodnúť, či tu právo (povinnosť) je alebo nie je.

Z ustanovenia § 132 O.s.p. totiž vyplýva, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd zastáva názor, že doplnenie dokazovania okresným súdom v naznačenom smere, ktoré namietal odporca v podanom odvolaní, by nemalo pre danú vec podstatný význam a neodôvodňovalo by zmenu rozhodnutia prvostupňového súdu, ohľadne priaznivého rozhodnutia odporcu v danej veci a zmenu napadnutého rozhodnutia okresného súdu neodôvodňuje ani námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorá nie je opodstatnená.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.